

JAZYK BEZ SLOV

Farebné listy rozveseľovali les-neles v sychravom jesennom počasí. Bocian, kukučka i lastovička už dávnejšie odleteli do teplých krajín a zvieratká, ktoré tu ostali, už skutočne vážne premýšľali o tom, že je čas pripraviť sa na zimný odpočinok. Ježko si hľadal suchý a bezpečný úkryt, pričom medvedica sa ešte krmila medom a poslednými lesnými plodmi. Stromáčik obchádzal celý les, aby skontroloval, ako sú jednotlivé stromy, kríky i zvieratá pripravené na zimu. „Bukvice, Stromáčik, bukvice alebo aj horkasté žalude si nevidel?“ obrátil sa naňho s otázkou diviak. „Čoby nie. V strede lesa, keď odsunieš to veľké práchnivé drevo, usmeje sa na teba niekoľko chutných kúskov. Vyskúšaj!“ „Ó, to je výborný nápad! Poodsúvam aj iné veľké predmety na zemi, či neukrývajú dobrôtku.“ „Ale nechaj niečo aj mne!“ zaškriekala sojka.

Na radu Stromáčika sa teda diviak vybral hlbšie do lesa. Odsúval všetko okolo seba ako buldozér a mrmlal si. „Hodil by sa mi poriadny roh, aby sa mi ľahšie rylo. Padnutý kmeň by som naň napichol a odtlačil o veľký kus.“ Zrazu zastal, zbystril sluch a započúval sa do zvukov lesa. „Čože? Les? Dnes? Pes? Nerozumiem,“ snažil sa porozumieť tichej reči, ktorú nikdy predtým nepočul. „Odkiaľ ten hlas prichádza?“ Z toľkej nejasnosti bol celý bez seba a tak prevzal iniciatívu: „Tu diviak, tu diviak! Ozvi sa neznáme stvorenie. Nájdeme spoločnú reč. Ukáž sa mi!“ Na chvíľu stíchol, čo sa ukázalo ako dobrý nápad a započúval sa. Sústredil sa tak, že zachytil aj jemné nadýchnutie malej mušky. Na reakciu nebolo treba dlho čakať a tajomná reč zaznela presne z miesta, kde stál. Ustúpil teda o krok vzad a zbadal maličkú skrčenú larvu.

„To je super. Pri potoku sú ploché kamene. Čo keby sme ich využili? A potom larva môže na nakreslené obrázky ukazovať,“ radoval sa diviak. „Kamene? Kto ich bude vláčiť?“ poznamenal lišiak. „Tak zmeníme materiál. Kartičky by mohli byť ...“ ani to sojka nedopovedala a na hlave jej pristál veľký javorový list. Všetci sa rozchichotali, iba larva spozornela. Stromáčik si to všimol a vysvetlil jej plán kamarátov. Pozorne ho počúvala a nakoniec ostala dojatím celá bez seba. Za ten čas, čo v lese-nelese žije, si ju ešte nikto nevšimol. A už toľkokrát chcela diviakovi vysvetliť, aby neničil spráchnivené drevo, v ktorom žije. Potrebuje sa totiž dobre vykřímť, pretože ako dospelý jedinec už neprijíma potravu. Keď si neurobí zásoby teraz, potom to už nedoženie.

„Čo sa mi snažíš povedať, maličká?“ spýtal sa. „Bžúm muk bžumu čmap!“ odpovedala larva pohotovo. „Chce ti oznámiť, že si ju pristúpil,“ pošepkal mu Stromáčik. „Ako jej môžeš rozumieť?“ začudoval sa a vzápätí pokračoval: „Aj ja by som chcel poznať reč lariev!“ „Všetky larvy nehovoria rovnakou rečou. Tuto nosorožtek je z južných krajín a používa úplne iné slová ako larvy zo severu. Ale ak chceš, naučím ťa niektoré z nich.“ „Čo sa to tu deje?“ zaškriekala zvedavá sojka. „Stromáčik ma ide naučiť larviu reč.“ „Aj ja sa ju chcem naučiť!“ ozval sa z kríkov lišiak. „Viete čo, kamaráti? Mám ešte lepší nápad. Keď vás naučím iba pár slovíčok, veľa sa s larvou neporozprávate. Ale keď vyrobíme obrázkové kartičky s rôznymi situáciami, zrazu môžete spolu viesť nekonečný rozhovor,“ navrhol Stromáčik.

Napokon sa zvieratká rozhodli, že na listy nakreslia obrázky blatom a pomocou nich sa budú s kamarátkou dorozumievať. Na jednom liste bol dom, na inom kvapka vody. Na ďalšom slnko, mesiac, ústa, oko, ... Ako prvé ukázal diviak na kartičku dvoch spojených labiek, čím chcel novú kamarátku privítať. Ona pohotovo ukázala na list so srdiečkom. Lišiaka zaujímalo, za aký čas sa z nej stane dospelý chrobák, preto ukázal otáznik a následne na list s chrobákom. Larva si nebola istá, čo sa lišiak pýta, ale potom použila listy s číslami 2 a 3. „Dva - tri mesiace? Alebo roky? Nemám tu vhodný obrázok, aby som sa správne opýtal!“ „Tak nakresli ďalší,“ poradil mu Stromáčik. „Ale ako zobrazím rok?“ „Môžeš použiť krížik a do rohov doplníš vložku, kvietok, slnko a žltý list.“

Larva ihneď pochopila, čo si chce lišiak ujasniť a viackrát ukázala na novú kartičku. „Ako budeš vyzeráť, keď sa z teba stane chrobák?“ zaujímala sa sojka, držiac list s chrobákom ukazujúc na larvu. Tá sa zamyslela a na obrázok s nosom dokreslila roh. „Čo? Budeš mať na nose roh?“ Larva sa doširoka usmiala a kývala hlavou. Postupne, ako sa hru s kartičkami hrali, pochopila niektoré slovíčka bez toho, aby jej ich zvieratká museli ukazovať. „To je neuveriteľné, takého chrobáka som ešte nevidela. Tešíš sa na to?“ Larva opäť prikývla a začala sa tanečne vrtieť. Ostatné zvieratká ju nasledovali, až zrazu všetci naokolo tancovali. Asi je skutočne pravda, čo sa hovorí. Tanec je univerzálnym jazykom, pretože ním dokážeme vyjadrovať emócie, ktoré pochopíme aj bez slov.